

NYHETSBRIV **INDIEN**

Utgivet av **Indienspecialisten EMPATUM**
Engelbrektsgratan 39, 114 32 Stockholm.
Tel 08-411 04 08. E-post: empatum@comhem.se
Redaktör och ansvarig utgivare: David Ståhl
Hemsida: <http://www.empatum.se>

Nr 5 2013

Utkommer 5 gånger per år
Nittonde årgången

Intressant seminarium:

DEMOKRATI, STAT, GODSÄGARE OCH MAOISTER

Forum for Asian Studies på Stockholms Universitet är mycket flitigt. De anordnar hela tiden seminarier om olika asiatiska länder och regionala företeelser. Den 11 oktober anordnades ett öppet seminarium med titeln "*Neoliberal Development and Indian Democracy: The Politics of Rights, Rebellions and Reforms*". **Sanjib Baruah**, Professor of Political Studies, Bard College, USA, öppnade genom att fastställa att även i Indien genomgår arbetslivet en "informatisering". Det betyder att den klassiska arbetaren eller kontorsslaven som jobbade fasta tider är ut och är in nu börjar ersättas med flexarbete, kontraktsanställda, bemanningsföretag, arbete från hemmet m.m.

Därefter höll **Kanchan Chandra**, Professor of Politics, New York University, USA, ett anförande med titeln "*The New Indian State*", där hon konstaterade att den indiska demokratin har en ökande grad av deltagande. Valdeltagandet i de allmänna valen visar en stigande trend, i de federala valen ligger det på c:a 55% och till delstatsvalen på 65%. Ett stort och växande antal grupper deltar i den politiska processen som t.ex. olika affärsmän och näringslivsorganisationer, NGO:s, aktiviströrelser, kastgrupper etc. Det bildas också nya politiska partier. Samtidigt har den indiska demokratin dysfunktionella drag som t.ex. kriminalitet, korruption, nepotism m.m.

Det ökade deltagandet beror på att staten, tvärtemot vad de flesta tror, inte alls har krympt som en följd av liberaliseringarna. Den privata sektorn har expanderat, men den offentliga sektorn är i stort sett intakt. Den politiska sektorn har expanderat genom nya välfärdsprogram som t.ex. matgaranti, NREGA-programmet. Den utökade sociala servicen har medfört en större offentlig byråkrati. Beroendet av staten ökar, därav det ökande politiska intresset.

Industrialiseringen och framväxten av nya bostadsområden har ökat efterfrågan på land, vilket i sin tur har gett ökat inflytande åt staten. De privata godsägarna har börjat ersättas av staten som en sorts funktionell jordägare. Staten är enväldig när det gäller klassificering och omklassificering av land. Även maoisterna är beroende av staten och träffar ofta informella överenskommelser med den. I deras områden finns numera nästan inga jordägare kvar. De har drabbats av ideologisk oreda efter kommunismens kollaps i Europa och förändringarna i Kina.

John Echeverri-Gent, Associate Professor, Department of Politics, University of Virginia, USA, sade i sitt anförande "*India's Neoliberal Turn: Do the Costs Outweigh the Benefits?*" att Indien före liberaliseringarna 1991 hade den mest reglerade ekonomin utanför kommunistblocket. Idag kan man säga att Indien är socialdemokratiskt. Han beskrev utförligt socialdemokratis förmåga att kombinera relativt fria marknadskrafter med social rättvisa. Inom socialdemokratin råder marknadskrafter, men politiken har alltid överhöghet (supremacy).

Den mest intressanta anförandet stod nog **Alpa Shah** för. Hon kommer från London School of Economics and Political Science, England där hon är lektor i socialantropologi. I sitt anförande "*The Rise and Fall of the Maoist Movement in India*" berättade hon att hon bott i de maoistiska områdena åren 1999-2001

forts på sid 2

Gensvar:

DEVIDANANDA

Många läsare har frågat om den indiska munken **Devidanandas** reseskildring från Sverige, som vi publicerade i förra numret av Nyhetsbrevet. En del har förargat sig på hans sätt att skildra kristendomen. Några har också frågat vem han är och var denna reseskildring först publicerades. Svar: I Nyhetsbrevet!

Devidananda var en pseudonym för Nyhetsbrevets redaktör, granskar man namnet så kanske det framgår. Syftet var att låta en "indier" skildra kristendomen och kristna seder och bruk i samma termer som missionärer och många europeiska resenärer skildrade hinduismen i början av 1900-talet.

Så Devidanandas reseskildring var en s.k. bluff!

BOMBAY TAKEAWAY

Bombay Takeaway omoraliskt?

Två läsare anser att det är omoraliskt av Malin Mendel Westberg att publicera en bok med maträtter som utgångspunkt eftersom det finns så många i Indien som inte har råd att ta sig mätta. Bombay Takeaway recenserades i förra numret av Nyhetsbrevet. Men i boken skildras även hur fattiga människor lagar mat och äter. Dessutom används maten som en kontaktskapande inkörsport, vilket redaktören

DIWALI-FEST

Svensk-Indiska Föreningens Diwali-fest firades med stor pompa på Indiskas huvudkontor i Värtan. Ungefär 300 personer hade slutit upp för att höra ett kort anförande av Indiens ambassadör Mrs Banashri Bose Harrison, sedan en klassisk indisk dans utförd av Ulrika Larsen. Därefter intogs en mycket god indisk middag.

forts från sid 1

samt 2008-2010. Det är välkänt bland socialantropologer att när man bosätter sig på en avlägsen plats bland en stambefolkning eller liknande så är det man har förstått efter sex månader irrelevant - det tar minst ett år att förstå vem som är vem och vad som är vad! Stambefolkningens kamp mot *landgrabbers* och *Forest Department* är av gammalt datum. Så småningom gjorde gruvbolagen sitt inträde i området, stambefolkningen kämpade då även mot dem. Under tiden förde maoisterna sin kamp mot feodala jordägare i Andhra Pradesh och på slätterna i Bihar. De blev mer eller mindre besegrade där och gjorde en reträtt till djunglerna i Jharkhand. Det var en främmande miljö för ledarna, de talade inte det lokala språket, det fanns inga jordägare att slåss mot. Men maoisterna bemödade sig om att behandla stambefolkningen med respekt. Man lyckades köra iväg *Forest Department* vilket både stambefolkningen och de *landgrabbers* som tagit mark i besittning gillade. Därefter körde maoisterna iväg *landgrabbers* och genomförde en lyckad jordreform. Maoisterna lyckades genomdriva högre ersättning för de vildtobaksblad som stambefolkningen brukade sälja. Dessutom förbättrade man kvinnornas situation genom att bland annat ge dem utbildning, avlönat arbete samt bekämpa vissa "patriarkala" sedvänjor. Sist men inte minst lärde maoisterna stambefolkningen att odla ris. Maoisterna koncentrerade sig på att hjälpa stambefolkningen att lösa sina egna problem, och man låg lågt med sin ideologi.

Maoisternas kamp mot gruvdriften kom långt senare, och med den kampen mot staten. Därmed började man införa maoismen som ideologi bland stambefolkningen. Deras "folkdomstolar" och sätt att lägga sig i stambefolkningens traditionella livsföring har börjat erodera stödet för dem. Det har alltid funnits en klyfta mellan det "inflyttade" ledarskapet (de flesta är från Andhra Pradesh) och stambefolkningen. Maoisterna har varit framgångsrika i icke-kristna områden. I de kristna områdena är stambefolkningen i högre utsträckning läskunniga och mer socialt avancerade.

Bildandet av den frivilliga milisen Salwa Judum, i syfte att bekämpa maoisterna, var kontraproduktivt. Maoisternas väpnade kamp har intensifierat statens försök att sjösätta olika utvecklingsprojekt, vilket har fört staten närmare stambefolkningen. Stambefolkningen har en tendens att "flytta in" och "flytta ut" ur maoiströrelsen allt eftersom det passar dem.

Alpa Shah gjorde inte några prognoser för framtiden.

Exempel på globalisering:

INDISK MUSIK OCH DANS

I början av december 2013 ägde en rad kulturella evenemang rum i Stockholm och Uppsala. Shivkumar Sharma spelade santoor i Uppsala, Dr L Subramaniam med familj hade konsert i Berwallhallen i Stockholm samt ett evenemang med många olika framföranden ägde rum i Stallet i Stockholm.

Dr Subramaniam är känd för sina konserter på sydindisk violin (västerlänsk violin som är omstämd och hålls på ett något annorlunda sätt) samt sina experiment med fusion mellan indiskt och västerländskt.

Ett nummer bestod av pakhawaj (en mridangam-liknande trumma) och violin som huvudinstrument.

På stallet framfördes flera nummer med tabla som huvudinstrument, men också violin, sitar samt odissi-dans framförd av Ulrika Larsen och hennes lärjunge Edith Humble. Odissidansarna och många av musikerna var svenskar, vilket förvånade en indisk besökare som satt bredvid Nyhetsbrevets redaktör. Men det är väl inte konstigare än att indier (och andra asiater) spelar västerländsk musik.

Det är intressant att notera att alla evenemangen var välbesökta, nästintill fullsatta. De flesta åhörare var svenskar. Indisk dans och musik är numera internationell. För mer om svenska flickor som dansar indisk klassisk dans se Nyhetsbrev 4/2002

SVENSKAR I INDIEN OCH INDIER I SVERIGE

Omkring 500 svenskar bedöms idag vara bosatta i Indien. Omkring 160 svenska företag finns registrerade i Indien. Till detta kommer ca 1 000 svenska företag som idag gör affärer i och med landet.

Omkring 8 000 med indiskt medborgarskap bor idag i Sverige, omkring 20 000 personer med indiskt ursprung.

Indierna utgör största gruppen efter thailändarna som får arbets- och uppehållstillstånd i Sverige. Arbetskraften från Indien finns främst i IT- och de tekniska sektorerna.

- Regeringkansliets hemsida
<http://www.regeringen.se/sb/d/16774/a/212388>

VÅR UTSKICKSPOLICY

Nyhetsbrevet distribueras endast via e-post. Många anmäler själva att de vill ha Nyhetsbrevet. Men vi sätter också in till mottagare som vi tror är intresserade. Om man inte vill ha Nyhetsbrevet så är det bara att meddela det, så stryks man.

När två Nyhetsbrev efter varandra har "studsat tillbaka" så stryks adressen.

Tänk på att **meddela oss om ni byter e-postadress**. Detta måste man alltid göra själv, operatörerna gör det inte, oavsett vad de lovar. Nyhetsbrevet har under sina 15 år av e-postande fått *en* adressändring via en operatör!

INDIEN

historisk översikt
det moderna Indien
hinduismen
kastsystemet
livsattityder
etiketsregler
bilder av Indien

av Indienanalytikern David Ståhl
Häftad, v + 130 sidor med kartor
Stockholm 2006

ISBN 91-631-9522-4

Beställes enklast via AdLibris

<http://www.adlibris.com>

MÖTE MED AMBASSADÖR, GENERALKONSUL OCH HANDELSSEKRETERARE

Sweden-India Business Council är en flitig arrangör av seminarier och möten av olika slag. Den 15 oktober anordnade man ett möte med Sveriges ambassadör i Indien, Harald Sandberg, Sveriges generalkonsul i Mumbai, Fredrika Ornbrant (se Nyhetsbrev 4/2013) samt Business Swedens (f.d. Exportrådet) representant i New Delhi Anders Malmström.

Ambassadör **Harald Sandberg** började med att Indien är så fullt av kontraster att det är svårt att greppa för en utlänning. Indien är en demokrati och rättsstat. Där finns kriminalitet bland politiker och korruption, men samtidigt åker rätt många fast och det förs en öppen diskussion om detta. Indien har gjort stora ekonomiska framsteg på sistone, men fortfarande lever 700 miljoner på USD2 eller mindre om dagen. Det finns 32.800 personer som tjänar 1 miljon USD eller mer om året.

I indiernas självbild ingår att de är en stormakt. De anser att Delhi, Peking och Washington är de tre viktigaste huvudstäderna. Samtidigt är deras utrikespolitik orienterad mot närområdet. Lilla Bhutan är det

enda grannland som är en fullt ut fungerande demokrati, alla andra grannländer är i varierande grad problematiska.

Nu råder en stor osäkerhet om det kommande valet som måste äga rum nästa år. Det nuvarande oppositionspartiet BJP:s premiärministerkandidat är Narendra Modi, chefsminister i Gujarat. Kongresspartiets kandidat blir antagligen Rahul Gandhi. Valet påverkar i stort sett allting utom utrikespolitiken. Harald Sandberg avslutade med att konstatera att indierna har en positiv bild av Sverige. De ger oss kanske lite större betydelse än vad vi egentligen förtjänar, tillade han.

Generalkonsul **Fredrika Ornbrant** stortrivs i Mumbai, "staden som aldrig sover". Hon var tidigare stationerad i New York, och hon får ofta frågan om det inte var svårt att flytta därifrån till Mumbai. Men absolut inte! Städerna har många likheter, Mumbai är lite som New York var i början av 1900-talet. Stormumbai med sina 20,5 miljoner invånare har två konkurrerande börser, världens största filmindustri (dubbelt så många filmer som Hollywood), Indiens största hamn och

Reserve Bank of Indias huvudkontor. Mumbai kommer på sjätte plats då det gäller antalet dollarmiljonärer samtidigt bor 60% i slum. Där utbröt en diskussion om vad som menas med slum. Stora delar av slummen i Mumbai är i hög grad organiserade områden med industrier, olika medborgargrupper och intresseföreningar. Där finns t.o.m. exportindustrier. Mer om generalkonsulatets i Mumbai verksamhet finns att läsa i förra Nyhetsbrevet.

Handelssekreterare **Anders Malmström** påpekade att Business Sweden till skillnad från gamla Exportrådet även sysslar med export från Indien till Sverige och indiska investeringar i Sverige. Det är de tre faktorerna politik (reformer), centrala myndigheter och delstatsmyndigheter som påverkar affärlivet. Efter sommarens ekonomiska minikris med sjunkande rupie har läget stabiliserats. Indien vill öka tillverkningsindustrins andel av ekonomin och den fallande rupien har varit gynnsam för detta. Byråkratin vid handel och transporter mellan delstaterna är ett problem. Indierna är väl medvetna om detta. Det finns en tendens att vara överdrivet negativt.

Stämningen vid det välbesökta seminariet var positiv. Flera gånger varnades för alltför flitiga jämförelser med Kina, som har ett helt anorlunda samhällssystem

BHAGAVAD-GITA PÅ SVENSKA

Visste ni att det finns inte mindre än fem svenska översättningar av Bhagavad-Gita? Endast en, nr 5 nedan, är översatt direkt från sanskrit till svenska, alla övriga är översatta via engelska. Dessutom finns en kommentarbok (nr 6 nedan) utgiven av Teosofiska Samfundet, samma som utgivit nr 2. Alla är försedda med kommentarer.

1) Bhagavad-Gita, Herrens sång. Det världsberömda verket om indisk yogafilosofi. Förord av Walther Eidlitz. Översatt till svenska av Nino Runeberg. Natur & Kultur, Stockholm 1973. ISBN 91-27-31634-3. Dikt. En liten tunn pocketbok på 111 sidor. Står ingenstans från vilket språk översättningen är gjord, men antagligen är det engelska.

2) Bhagavad-Gita, Hängivandets bok. Översättning av W. Q. Judges engelska tolkning. Teosofiska Bokförlaget, Stockholm 1945. Ansågs vara den bästa versionen på svenska tills Martin Ganstens översättning (nr 5) kom. Prosa, något ålderdomlig svenska.

3) Bhagavad-Gita i översättning av Olov Jonason med kommentarer av W. Q. Judge. Proprius Förlag 1977. ISBN 91-7118-279-9. Prosa. Är en nyöversättning från engelska till svenska av (2) ovan med samma förord av W. Q. Judge.

4) Bhagavad-Gita som den är. Översatt från sanskrit till engelska samt kommenterad av His Divine Grace A. C. Bhaktivedanta Swami Prabhupada. Översatt från engelska

till svenska av Ajit Dasa Adhikari och Vegavan Dasa Adhikari. Stockholm 1977. ISBN 91-85580-00-7. Prosa. Varje vers återges först på sanskrit i devanagariskrift, sedan med latinska bokstäver, därefter en ord-för-ord-översättning, därefter en översättning samt en kommentar.

5) Bhagavad-Gita, vishet och yoga. Översatt från sanskrit till svenska av Martin Gansten. P.A. Norstedts Förlag 2001. ISBN 91-1-300990-7. Prosa.

6) Kommentarer till Bhagavad-Gita av W. Q. Judge, Översatt av okänd. Teosofiska Bokförlaget Stockholm, tryckt på Visingsö 1936. W. Q. Judge var vid denna tid ordförande i Teosofiska Samfundet Pasadena.

Bokrecension:

BRA OM HINDUISMEN

The Hindu Mind. Fundamentals of Hindu Religion and Philosophy for All Ages av Bansi Pandit. New Age Books, New Delhi 2001. ISBN 81-7822-007-5.

Detta är en bok som beskriver hinduismen "inifrån", d.v.s. författaren är själv hindu och har ambitionen att undervisa om hinduismen så att de som är intresserade förs lite närmare *moksha*, upplysningen. Han gör det på ett koncist och lättfattligt sätt.

Boken förklarar *karma*, återfödelse, *moksha* (upplysning eller befrielse), de fyra klassiska metoderna för att nå *moksha*, betydelsen av ritualer, askes och pilgrimsresor samt *ahimsa* och dess konsekvens vegetarism. Den förklarar också den yttersta tillvarons (*brahman*) natur och dess relation till de individuella själarna (*atman* och *jiva*).

En av höjdpunkterna i boken är när författaren förklarar vilken roll *karma*, tillfälligheter och den fria viljan spelar i en människas liv. Han

vänder sig med eftertryck mot de tendenser som finns både i öst och i väst att tro att *karma* är ett förutbestämt öde. Han konstruerar t.o.m. framgångsrikt en formel för hur dessa tre samvarierar.

En märklig insikt Nyhetsbrevets redaktör fick är att de olika skolorna inom hinduismen egentligen inte motsäger varandra, skillnaderna ligger mest i betoning och synvinkel. Detta gäller även de "heterodoxa" skolorna buddhism, sikhism, och jainism.

Författaren redogör också för den symboliska betydelsen av berättelserna i Ramayana och Mahabharata, liksom betydelsen i många riter. Visste ni att kokosnöten symboliserar människan? Det yttre, håriga, skalet på en oskalad kokosnöt är vår fysiska kropp, det inre skalet är vårt

ego, kokosmjölken är vår atman. När man knäcker en kokosnöt inför en gudabild så innebär det att man ger upp sin kropp och sitt ego så att ens *atman* kan förena sig med *brahman*, symboliserat av gudabilden.

Boken är en av de bästa om hinduismen som redaktören har läst. Men om han ändå skall gnälla över något så är det att författaren ibland slarvar och kallar *moksha* för "salvation" (trots att han faktiskt förklarar skillnaden mellan *moksha* och frälsning) samt att han envisas med att översätta "*tat tvam asi*" med "thou art that" i stället för "you are that". Det finns ingen anledning att använda gammalengelska, som inte har någon motsvarighet i sanskritoriginalet.

Boken är i första hand avsedd för indier, särskilt ungdomar, som enligt författaren är skandalöst okunniga om sin egen religion. Men även utlänningar är välkomna att läsa boken - hinduismen är en världsreligion med ett budskap till hela mänskligheten.

Privatskolor:

TYST REVOLUTION

Kontroversiellt i Sverige - accepterat i Indien

I Sverige är ju privatskolor - eller vinstdrivande skolor - just nu ett hett debattämne.

I Indien, liksom i många andra länder i tredje världens, är privata skolor mycket vanliga. I Indien är privata skolor ingalunda nödvändigtvis förknippade med luxuösa elitskolor för de rikas barn. Det finns många ganska enkla och billiga privatskolor, många kostar 10% av en minimilön i månaden. En del har stipendierade (gratis) platser för dem som inte kan betala. Många skolor ger rabatt till andra och tredje barnet o.s.v.

Det är vanligt att relativt fattiga indier sparar och gnetar för att kunna hålla sina barn i en privatskola. Varför gör de det, när det finns delstatliga skolor som är gratis?

Av flera skäl: 1) Det kanske inte finns någon statlig skola i närheten; 2) undervisningen i den statliga

skolan är betydligt sämre, ibland är läraren inte ens där: 3) den statliga skolan som sådan är ofta betydligt sämre d.v.s. det fattas sittplatser, klasserna är för stora, det finns inga toaletter eller rinnande vatten; 4) de privata skolorna undervisar ofta på engelska.

Om allt detta talade Dr. Pauline Dixon som är Reader in Education and Development vid Newcastle University, England. Med stor inlevelse redogjorde hon för att det i Indien finns dels delstatliga skolor (DS), erkända privatskolor (EP) och icke-erkända privatskolor (IEP). IEP:s existens är ofta okänd för myndigheterna. I ett område i Bihar finns det officiellt 80 privatskolor, men Pauline Dixon och hennes team lyckades hitta 1.244 stycken! Undervisningens kvalitet var bäst bland EP, ganska tätt följda av IEP. Sist kom, med ganska god marginal DS.

När man för statistik över hur

många barn som går i skola så kommer de allra flesta av dem som går i IEP inte med, de anses inte gå i skola alls.

I ett område, där det fanns en del privatskolor, öppnades en gratis delstatlig skola. Antalet elever i privatskolorna sjönk, men efter ett halvår var de flesta tillbaka igen. Anledningen: DS dåliga kvalitet. Som en man sade till Pauline Dixon: "Blir man erbjuden gratis frukter på marknaden, så är de ruttna!"

En lustig detalj är att lärarna i privatskolorna dels är mer entusiastiska, dels kommer de ofta från samma folkgrupp som skolbarnen. I de delstatliga skolorna är de utplacerade från centralt håll. Om skolan ligger i en slum eller ett avlägset område på landsbygden så uppfattar läraren det som en straffkommendering.

Privatskolorna är oftast ett resultat av lokala intiativ. Därför är det farligt när staten eller utländska hjälporganisationer brakar in och vill börja styra och ställa. "Låt de fattiga bestämma", avslutade Pauline Dixon.

Gensvar:

INDIEN - EN LOCKANDE SPEGEL

Nyhetsbrevets redaktör har under hela sin yrkesverksamma tid ägnat sig åt Indien. De svenska kunskaperna och attityderna till Indien har förändrats rätt ordentligt under denna tid. På 1960-talet fanns en nästan avgrundsdjup okunnighet om Indien, ordentligt kryddad med fördomar av typen "indierna borde äta upp sina heliga kor så de slipper svälta". Indien var fortfarande något av ett kristet missionsfält. De hemkomna och pensionerade missionärerna kunde mycket om Indien, men hade starkt färgade glasögon, ibland så kraftigt färgade att de nästan inte såg någonting. På 1970-talet blev Indien en tummelplats först för religiösa sökare, sedan för vänsternissar av olika kaliber. I stort sett fanns endast de fem klassiska svenska företagen ASEA, Alfa Laval, Sandvik, SKF och Bulten-Kanthal i Indien. Bland svenskarna i dessa företag, samt på svenska ambassaden i New Delhi och i viss mån på UD i Stockholm fanns rätt mycket kunskap om Indiens ekonomi och politik, men mycket lite om kulturella förhållanden.

Indien kom att betraktas som hemorten för fattigdom, irrationalitet, heliga kor, heliga män, magsjuka och hopplöshet. Botemedlet var naturligtvis mera u-hjälp, införandet av kristendom, införandet av socialism/kommunism/maoism eller införandet av diverse socioreligiösa läror som ofta propagerades av indiska gurus och deras samfund.

Bilden av Kina var den rakt motsatta. Det finns en gammal Kinatradition i Sverige som började med gamle professor Bernhard Karlgrén (1889-1978) som skrev populära böcker om Kina. Han följdes av sin lärjunge professor Göran Malmqvist (1924-), som också populäriserade Kina, och som såg till att hans doktorander fick tidsbegränsade tjänster på svenska ambassaden i Peking. Till detta kom maoismen, där en hel generation av ungdomar - med Jan Myrdal i spetsen - beundrade och lovprisade allt som skedde i Kina.

Så det blev en svart-vit bild: det hopplösa Indien och det lyckliga och frammarscherande Kina, dit gästande utlänningar togs på väl regis-

serade besök. De fick bara besöka vissa platser, intervjuva vissa personer, och alla visste att om man skrev något negativt eller tog mindre smickrande bilder så fick man inget visum på flera år, kanske på livstid. Till Indien reste vem som helst, träffade vem som helst och fotograferade vad som helst.

I stort sett var situationen oförändrad på 1980-talet. De gamla kristna missionärerna försvann och med dem kristendomen som lösning på Indiens problem. Men ungdomar reste i ökad utsträckning till Indien för att luffa runt, röka hasch (mest i Nepal) och lära sig meditera. På Utrikespolitiska Institutet fanns inte en enda Indien- eller Sydasienspecialist, däremot fanns ett flertal Kinaexperter.

Stockholms Universitet tvingade den ovillige och skräckslagne redaktören för Nyhetsbrevet (som då var amanuens i indologi) att föreläsa för en delegation affärsmän som tre dagar senare skulle resa till Indien. I delegationen fanns två personer från Volvo om skulle undersöka lastbilsmarknaden i Indien. Då redaktören frågade om de skulle träffa någon från Tata eller Ashok Leyland blev de mycket förvånade: "Va? Tillverkas det lastbilar i Indien?"

Under hela denna tid, och ända fram tills för bara några år sedan, fanns det inte någon enda fast svensk journalist stationerad mellan Israel och Bangkok.

På 1990-talet började ett allmänt intresse för Indien att vakna. Detta berodde dels på att näringslivet sakta började upptäcka Indien, dels på ett antal spektakulära händelser i Indien som mordet på Rajiv Gandhi 1991 och provsprängningarna av atombomber 1998. På 1990-talet och 2000-talet uppstod ett sug efter information om Indien, samtidigt som kunskapsnivån fortfarande var ganska låg och det fortfarande inte fanns några svenska journalister i området. Detta var en gyllene tid för en nästan helt ensam Indienexpert!

Indien har under hela denna tid varit ett land som man gärna speglar sig i. Man ser sina egna favorit-

teorier bekräftas när man sysslar med Indien, det kan vara kristendom, olika former av marxism/maoism, olika sociologiska teorier, att hinduismen är ond och jättedålig eller att man vill införa diverse gurus metoder som t.ex. Gandhism, bhudan etc. Alla har sina käpphästar. Detta gäller Indien och gällde Kina, men det finns en uppsjö länder som har samma problem som Indien, fast numera i mycket värre grad - men som ingen bryr sig om. Nyhetsbrevets redaktör påpekade detta i en e-post diskussion nyligen. Samma läsare som reagerade mot artikeln om Alf Svensson och "avskaffandet" av kastsystemet i nr 2/2013, reagerade även mot detta:

Och varför komma med den provocerande harangen (Citat från Nyhetsbrev 2/2013): "Då uppstår frågan: Varför lockar just Indien till detta? Det finns ju andra länder där förhållandena är lika dåliga eller värre: Pakistan, Burma, Nordkorea, Mali, Ekvatorialguinea, Afghanistan och många fler. Eller varför inte rumänska zigenare som tigger och/eller samlar tomburkar på gatorna i Stockholm?"

Läsaren svarar: *Ja, för att nästan 200 miljoner människor är diskriminerade utifrån kast, för att Indiens premiärminister har kallat denna diskriminering "a hidden apartheid", för att EU och FN i flera rapporter påtalat att kastbaserat våld är ett stort problem i Indien.*

Men svaret är inget svar, det är en upprepning av premisserna för frågan. Svaret är att landet ifråga måste locka. I Kongo har det rätt olika inbördeskrig ända sedan 1940-talet och miljoner människor har dött, men det internationella samfundet, opinionsbildare, människorättsaktivister m.fl bryr sig knappast. Kongo är avlägset, okänt, konflikterna är svåra att få ideologiskt grepp om. Kongo lockar inte. Cyniskt? Javisst.

Men vad är det då som lockar i Indien? Friheten. Lättheten att kommunicera. Gästfriheten. Musiken, dansen. Religionen, filosofin. Den övervintrande 1970-talsvänstern och kommunismen. Vad är det mer som lockar? Läsarna är välkomna med förslag!